

L'autora, directora i actriu estrena 'Caridad' al Canal en funció doble, dins del festival Temporada Alta

L'art llegit per Liddell

J.B.
BARCELONA

Angélica Liddell situa les lleis de l'art per sobre de les socials. Treballa a partir d'obsessió que prova de simbolitzar a l'escena amb imatges impactants ("la meua influència ve pel cinema i la plàstica i, és clar, la literatura"). La paraula "és el vehicle fonamental per arribar a les idees". Avui estrena *Caridad*, (també hi ha funció demà) al Canal de Salt. Celebra la relació estable i de confiança amb el Temporada Alta, i admet que va pensar que aquest muntatge calia estrenar-lo dins del festival tot i que, posteriorment, va anar creixent fins a incloure 22 artistes en escena, en un caos que presideix una guillotina que defineix com "un símbol de llibertat".

Liddell llegeix que els personatges de la Caritat viatja de l'Eros al Thanatos. Perquè el catolicisme atribueix a Maria Magdalena el seu paper d'adúltera que se salva de ser lapidada i també la germana de Llätzer que demana Jesús que el ressusciti. Liddell

La xifra

8

espectacles ha presentat Liddell al festival. Sunyer admètia dijous que no van poder fer 'The Scarlet Letter' perquè no els hi cabia.

també el relaciona amb la pintura *Caritat romana*, de Rubens, en què es veu una jove com dona el pit al seu pare pres, condemnat per la llei. Els jutges, en veure l'escena, acaben perdent el pres.

Una guillotina presideix els nou quadres de 'Caridad', en què intervenen 22 artistes

Angélica Liddell es re- volta contra un teatre cada cop més purità i bonista que uniformitza i aplatja el valor de la cultura. *Caridad* acaba sent un homenatge a Jean Luc Godard (rebutja qui qüestionari l'obra del realitzador: "La mirada de Godard és meravellósament masculina"). En realitat s'inspira en reflexions de Georges Bataille. Liddell lamenta que el segle XX es mori, amb aquests autors, desapareix una recerca de la pròpia immoralitat, que es mostra reveladora a l'escena. Proclama: "Només l'actitud immoral ens eleva intel·lectualment." En canvi, avui la societat de la denúncia prohibeix la llibertat de l'expressió artística. Aclareix, que la seva actitud de ciutadana pot ser diferent ("soc resistent la barbàrie").

Caridad es conforma de nou quadres, sovint posant al públic el seu grau de compassió: com més compassió, menys escàndol i menys repressió cal a l'expressió de l'artista, resumeix el programa de mà. El teatre de Liddell aixeca sovint polèmica. Però tam-

Una imatge referent a 'Caridad', el nou muntatge d'Angélica Liddell que s'estrena al Temporada Alta avui ■

bé hi ha celebrades sorpreses com les feministes revolucionàries dels anys setanta que li van agrair la rudesia de *The Scarlet Letter*, o els amants del flamenc que van entendre la profunditat del *cantaor Agujetas*, que ella va posar a escena a *Terebrante*.

De nou, el torneig

Com ja és tradició, el torneig de dramaturgia presentarà vuit noves autorries: Yaiza Berrocal, Víc-

tor Borràs, Xavi Buxeda, David Mataró, Berta Prieto, Lola Rosales, Carla Rovira i Sergio Serrano. Els passis es faran des de dilluns vinent i fins a la gran final del 12 de desembre (l'última acció del Temporada Alta). Les sessions es podran seguir tant presencialment (amb dret a vot) com virtualment, a través del Zoom. També es programa novament el torneig en versió instituts de Salt i Girona. ■

Crítica cinema

Imma Merino

Devastador desig

Fuego

Directora: Claire Denis

Don surt el desig? Com la seva co-guionista, l'escriptora Christine Angot, Claire Denis ho considera un misteri que, en tot cas, aborda a través de com se sent i es manifesta en els cossos. De fet, bona part del cinema de la directora francesa és una exploració dels cos com una matèria que desitja. *Fuego* (*Avec amour et acharnement*) comença amb uns cossos que es busquen i s'abracen mentre es banyen al mar.

Els cossos banyant-se són els de Sara (Juliette Binoche) i Jean (Vincent Lindon), que formen una parella amb una relació aparentment sòlida i jòiosament carnal. Acabades les vacances, ella reprèn la seva feina en un programa radiofònic amb contingut social mentre que ell, un ex-ugador de rugbi, intenta ocupar un temps buit: un negoci tèrbol va dur-lo a la presó i no té feina. S'introdueix alguna cosa inquietant, que s'aguditzava amb la complicada relació de Jean amb el seu fill. Però l'infern encara ha d'arribar i ho fa amb la reparació sobtada de François (Grégoire Colin) a les vides de la seva ex-amant Sara i del seu amic Jean. Tot el desig per François es revifa en Sara, que se'n va separar perquè era una relació tòxica.

Quan el desig es fa realitat pot ser devastador i més si és malaltís. Intervinent-hi l'engany, la parella es trenca esquinant-se interiorment cadascun dels personatges, comprès l'inquietant François. L'amor desapareix i, com anuncia el títol original, arriba una fúria implacable. Denis aborda el drama amb la manera de filmar que la caracteritza: acostant-se a la pell dels actors per deixar entreveure l'interior dels personatges, i crea moments estremidors. Abans es dispersa en la subtrama amb el fill problemàtic de Jean i la seva àvia, que, això sí, ens fa present la gran Bulle Ogier.

Mirador

Jordi Bordes

La primera gran mentida, al Municipal

El festival Temporada Alta juga a incomodar a través de l'art. Certament, l'espectacle d'inauguració d'una edició que s'allarga fins al 12 de desembre, no és amable. Però sí que és propera. Perquè s'entesta a provar d'entendre les raons que poden explicar un comportament monstruós. Julio Manrique, amb les interpretacions de Pere Arquillué (que transmuta ara en l'escriptor obsessio-

nat per aquests crims i en els familiars que apreciaven l'investigador de l'OMS, que semblava viure en la plenitud social, econòmica i professional) i de Carles Martínez (que fa el paper de criminal desorientat), retrata a *L'adversari* el mal de la primera mentida. I de no saber reconèixer un error i corregir-se. El teatre és, per naturalesa, una mentida. Perquè tothom entén que el que es representa a l'es-

cenari és en viu, però alhora és ficció. Poden ser testimonis d'un conflicte que els afecta; però, tot i així, hauran d'acceptar uns mínims codis per ordenar el relat. És en l'art més radical on emergeix el llenguatge propi. Aquestes són les perles que busquen els programadors europeus. Però el Temporada Alta no es refugia en les propostes només trencadores. També dona múscul a produccions d'un caire

més popular, i fins i tot comercial, que poden ser el bateig dels espectadors. O una oportunitat per evadir-se de l'actualitat. Hi ha moltes mentides en la cartellera. La pitjor de totes, però, és creure's el propi engany. Diu Jean-Claude Romand que es va penedir del seu comportament. Després de complir la pena de presó va ingressar en un convent. Avui no se sap on para. Potser ni és viu.